

Rede Oberbürgermeister Felix Heinrichs zur Gedenkveranstaltung „Tachtig jaar vrijheid“ am 4.5.2025 in Roermond

E s g i l t d a s g e s p r o c h e n e W o r t

Geachte dames en heren,

Tachtig jaar is het geleden, dat jullie werden bevrijd. Voor alle burgers in Europa en ook over de hele wereld is dit een belangrijk jaar. In de huidige tijd is het nog steeds van belang stil te staan bij de slachtoffers van de tweede wereldoorlog. Een van onze belangrijkste taken is het dus voor een vrije samenleving in te staan en de herinnering en ook de kennis erover aan nieuwe generaties door te geven.

Het is voor mij, als burgemeester van de stad Mönchengladbach, een grote eer vandaag aanwezig te zijn bij de dodenherdenking hier in Roermond. Ook ben ik blij, dat drie leden van de jongerenraad uit Mönchengladbach me vandaag begeleiden en de herinneringen delen.

Tijdens deze herdenking worden alle slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog herdacht en iedereen die daarna is omgekomen in oorlogssituaties en vredesoperaties waarbij Nederland betrokken was.

Tachtig jaar is het geleden dat de bevrijding en daardoor ook de vrede hiernaartoe kwam. Tachtig jaar vrijheid! Een grote betekenis voor onze samenleving. En op het huidige moment weer zo belangrijk voor ons, voor de mensen die hier leven en natuurlijk voor heel Europa. Leven in vrede en vrijheid is niet vanzelfsprekend. Vrede en vrijheid is een goed dat wij moeten beschermen. Voor mij persoonlijk is een van de belangrijkste taken het beschermen van de democratie. Ik wil, dat wij ook in de toekomst in vrede en vrijheid kunnen leven.

De vriendschap met Roermond is ontstaan in de jaren zeventig. Als teken voor een nauwe Europese samenleving over de grenzen heen. Met het doel de uitwisseling tussen de mensen en de cultuur te versterken. Dit lukt nu sinds meer dan vijftig jaar en ik ben blij dat uit een samenwerkingsovereenkomst een vriendschap is gegroeid. Dit is niet vanzelfsprekend.

Roermond was de stad waar in 1940 het eerste schot werd gelost. Op 10 mei 1940 zag een waakzame Nederlandse soldaat soldaten in Nederlandse uniformen zonder insignes de bruggen over de Maas naderen. Hij werd achterdochtig, achtervolgde de soldaten en opende samen met zijn kameraden het vuur. Hoewel de Nederlanders de bruggen over de Maas konden opblazen, werd de stad binnen korte tijd ingenomen. De oorlog was begonnen.

Roermond en Mönchengladbach werden allebei op 1 maart 1945 bevrijd. Een bijzondere overeenkomst tussen onze steden.

Dus heeft het voor mij vandaag een nog grotere betekenis hier te mogen spreken. Vijanden werden buren en buren werden vrienden. Ik kijk met een groot en positief gevoel op de afgelopen jaren terug waarin onze relatie zich nog meer heeft ontwikkeld. Intussen steken wij bijna elke week vanzelfsprekend de grens over en nemen deze grens alleen als een streepje op de kaart waar. Natuurlijk herinnert het bord bij de grens ons eraan dat we vanaf dit punt in Nederland zijn en de taal herinnert ons er ook aan als we aankomen. Maar wij groeien steeds nauwer samen. Ik heb de wens voor de toekomst, dat wij ook verder samen in een verenigd Europa in vrede en vrijheid kunnen leven.

Lieve gasten, beste Yolanda, beste wethouder Dirk Franssen, beste bestuursleden van de stichting jaarlijkse herdenking gevallen.

Ik verheug me zeer, dat ik bij deze belangrijke herdenking iets mag zeggen. Het is voor mij ook van groot belang dat leden van de jongerenraad uit Roermond en Mönchengladbach met ons hier staan en samen met ons de krans willen leggen. Het is voor mij heel belangrijk dat ook de volgende generatie aan zulke belangrijke momenten deelneemt. Voor onze toekomstige generaties geldt: wij hebben geen schuld. Wij dragen verantwoordelijkheid.

Jullie kregen in 1945 de vrijheid terug, maar op een aantal plaatsen in de wereld wordt vandaag oorlog gevoerd. Wij staan er op dit moment vooral met de Oekraïne. Vandaag de dag zien oorlogen er anders uit en misschien zitten we al midden in een fase van gewapende conflicten die gebruik maken van andere middelen zoals destabilisatie, fake news en sabotage. Eén punt is duidelijk: waar we 80 jaar geleden tegenover elkaar stonden, staan we nu samen. Voor vrede, voor vrijheid, voor democratie. Samen zijn we sterk.

Tot slot, dames en heren, Voor mij is het bijzonder belangrijk om bij gelegenheden als deze één ding te benadrukken: We hebben allemaal een speciale verantwoordelijkheid. Een verantwoordelijkheid die in twee woorden kan worden samengevat: Nie wieder!

Dank voor uw aandacht.